

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΚΟΥΣΟΥΛΑΚΟΣ

Διπλοῦν πένθος ἤθάνθημεν διὰ τὸν θάνατον προσφιλοῦς συναδέλφου, τοῦ ἱδρυτοῦ καὶ διευτοῦ τοῦ «Σκρίπ», Εὐαγγέλου Κουσουλάκου.

Ἐκλαύσαμεν τὸν ἄνθρωπον, ὁ ὅποιος κατατρυχωμένος ὑπὸ ἀνάγκης καὶ ἐπωδύνου νόσου, ἐπὶ μακρὴν ἡγωνίσθη ἀπειγνωσμένον ἀγῶνα πρὸς τὸν θάνατον. Καὶ ἐκλαύσαμεν τὸν ἐργάτην, ὁ ὅποιος ἀπέθανεν ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴν ποῦ ἔπρεπε νὰ ζήσῃ διὰ τὰ δρέψῃ τοὺς καρπούς τῶν μακρῶν κοπῶν του.

Διὰ τὴν ἰδρύσῃ τὸ «Σκρίπ», διὰ τὴν τὸ φέρῃ εἰς τὴν περιωπὴν, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκεται σήμερον, ἐβυστίασε τὴν ζωὴν του.

Αὐτός εἶναι ὁ μόνος καὶ δικαιώτερος ἐπικήδειος τοῦ προῶρος μεταστάντος συναδέλφου.

ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΕΝ ΠΕΖῶ

Η ΑΜΥΓΔΑΛΗ

Ἐνῶ ἀκόμη εἶσαι οἱ κλάδοι τερφοί, γυμνοί, συνεχίζου τὴν μορφήν αὐτῶν νεκροφάντασμα, μίαν πικρὰν ἀγγελίαν καὶ ἢν στιγμὴν ὁ κορυθαλιὸς ἐξέχευεν εἰς τὸν αἵθερα τὸ προῖοντομα αὐτοῦ παρὰπρον, εἶδον νὰ σοφῆ λευκὰ, εἶδον ἀνοησμένον τὴν ἀμυγδαλὴν τοῦ κίπου μου.

Ἐκείν τὸ λευκὸν, τὸ πρόῶρον, παρ' ὅλους τοὺς ροδίνους μύσους, παρ' ὅσον τὸ ἀόρατον ἡρώμα, εἰς τὴν ἀπομείνουσιν τοῦ ὁποίου ἐναυάγησαν ὅλα οἱ ἀγῶνες τῆς χυμίας, δὲν μοι ἐφάνη, ὄχι, πρὸδρομὸς τῆς ἐπαύσεως. Δὲν μοι εἶπαμ τὴν ἐντόπιον ἐγγενημένην πνοὴν τῆς ὑπνωστικῆς φύσεως, τῆς ἐν νεκροφάντασμα.

Διότι καὶ τὸ βουνὸν καὶ οἱ λόφοι εἶχον τὸ λευκὸν τῆς ἀμυγδαλῆς τοῦ κίπου μου χρῶμα, καὶ ὁ βορρῆς ἔστειλεν διὰ τὸν κλάδον τὸν οὐκ ἐπιβλαβὸν παγερόν· καὶ κατέγραψτε τὰ λευκὰ πέταλα ἐπὶ τοῦ χρωμῆτος. Ἐνῶ καὶ ἐκεῖνοι ἢ πᾶσιν ἢ το λευκὴ ὡς οὐδὲν.

Ποῦ τὴν λυποῦμαι τὴν ἀμυγδαλὴν, ὅσον καὶ τὴν ἀγαπῶ.

Ὡ! Ἐὰν μὲ ἴκουε, θύ τὴν ἐξόμωκα νὰ κλείσῃ τὰ πέταλά της νὰ μὴ ἐμπιστεύεται εἰς τοὺς παγωμένους μαγαρίτας τῆς χειμερινῆς αἰχμῆς, εἰς τὰ ἀπατηλὰ τῆς χειμερινῆς δρόσου δάκρυα. Θύ τὴν παρεκάλῃ τὴν ζωὴν της τὸ σφιγγός, νὰ παραοισιάσῃ εἰς τὸν βορρῆν, νεκροφάντασμα κλάδου, νὰ θάρῃ εἰς τὰς ρίζας, ὡς ἠσάνον ὑπὸ τὴν φροσύνην τῆς μητρὸς γῆς, τοὺς χυμὸς τῆς προῶρου ἀκμῆς της.

Ἴδου ὁ οὐρανὸς εἶναι βαθῶς τερφός, μοιλόθιδνος. Νιφάδες χιόνος ἀναί τὸ πρῶτον, πυκνότεραι κατό-

πιν στροβιλίζονται καὶ περιδινούονται μὲ τὰ λευκὰ τῆς πέταλα μὲ τὰ ὁποῖα ραίνει τὴν νεκρικὴν οὐδὸν, ἥτις ἀπλοῦται ἐπὶ τῆς φύσεως.

Τὴν λυποῦμαι τὴν ἀμυγδαλὴν, τὴν τόσον τομυρῶν πρὸδρομον καὶ προῶγγelon τοῦ ἔαρος.

Καὶ τὴν σέβομαι συγχρόνως, ὡπὸς πᾶσαν ὑπαρξίν, ἥτις χωρεῖ ἐμπρός, πρὸ τῶν ἄλλων, τέμνουσα τὴν ὁδόν, πρὸς τὴν ὁποίαν μακροθεν ἔρχονται ἐκεῖνοι, χωρὶς ἀκόμη νὰ τὴν βλέπουν—ὡπὸς τοῖς ἄνδρας οἱ ὅποιοι ἔρχονται πρὸ τοῦ καιροῦ τῶν—ὡπὸς τὰς ἰδέας τὰς ἐξαγγελούσας τὴν ἀνάστασιν καὶ ἀναβίωσιν, ὅταν ἀκόμη τοῦ θανάτου τὸ κράτος ἀπλοῦται κέκλιον αὐτῶν, ὅταν οὐδεμίαν εὐρίσκουν ἰσχὺ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐρημίας τοῦ νεκροῦ παρόντος.

ΠΕΡΙΠΑΤΗΤΗ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Τὸ καλὸν μᾶς ἀπερίσκει ὅταν δὲν εἴμεθα καὶ ἡμεῖς εἰς τὴν ὕψος του.

Μεταχειρίζεται τις πάντοτε κληῖς ὅτι ἀκριβοπλήρως διδοῖ προσκολλητὰ ἐπ' αὐτοῦ μὴ ἀσάρετος ἐνήμερος—καὶ ἔτσι ὑφίσταται διπλὴν ζημίαν.

Εἶνε καλὸν νὰ ἐκπράξῃ κανεὶς ἀμέσως τὸ καλὸν ποῦγμα δύο φορές καὶ νὰ τοῦ διδῇ ἕνα πῶδι θεῖν καὶ ἕνα πῶδι ὄριστερό. Ἡ ἀλήθεια μπορεῖ πράγματι νὰ σταθῇ πρὸ ἕνα πῶδι, ἀλλὰ πρὸ δύο θὰ τεραπτήσῃ καὶ θὰ διακοπῇ τὸν δρόμον της.

Ὁ Νέος Διογένης.—Προσῶν νὰ ζητήσωμεν τὸν ἄνθρωπον, πρέπει νὰ εὐρωμεν τὸ φανάρι.—Καὶ ἡ χροιάζεται τὰχ ἀπεριαιτίας τὸ φανάρι τοῦ κυνικοῦ;

Ἡ τύπος τῆς συναδέσσεως εἶνε ἄν δάγκωμα ἀκύλλου ἐπίπνο πὲ πέτρα—βλακεία.

Μερικοὶ συγγραφεὶς δὲν εἶνε οὔτε οἶνος, οὔτε πνεῦμα, ἀλλὰ οἶνόνπνευμα: Μποροῦν νὰ πιάσουν φωτιὰ καὶ νὰ μὴ δώσουν θερμότητα.

ΦΡ ΝΙΤΣΕ

Ο Κ. ΑΡΑΜΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Πλουσιώτατον τὸ πρόγραμμα καὶ ποικιλώτατον τῆς αὐριανῆς ἐσπερίδος τοῦ βασι. Θεάτρου τὴν ὁποίαν διδοῖ ο. κ. Ἀραμῆς, τῆ συμπράξει τοῦ θιάσου τοῦ

Βασ. Θεάτρου καὶ τῆς ὀρχήστρας Καὶ τοῦ χοροῦ τοῦ Ὁδείου.

Πλὴν τῆς μονοπράξου κομωδίας ὁ «Πολιτικὸς ἱνερόμυλος» καὶ πλὴν τῶν ἐκλεκτῶν τεμαχίων τὰ ὅποια θ' ἀνακρούσῃ ἡ ὀρχήστρα τοῦ Ὁδείου καὶ τῶν ὄρχων ἀσμάτων ποῦ θὰ τραγουδήσῃ ὁ χορός, ὁ κ. Ἀραμῆς θὰ τραγουδήσῃ τοὺς Σπαχλῆδες, τὰ Κλερτόπουλα, Κλέφτες ἐγγύκων στὸ βουνό, καὶ τόσα ἄλλα ἐκλεκτὰ τραγούδια, μὲ τὰ ὅποια ἐστερέωτε τὴν φήμην του ὡς ἐμπνευσμένου βάρδου τῆς ἐθνικῆς μας ποιήσεως.

Ἡ αὐριανὴ ἐσπερὶς τοῦ βασιλικοῦ θὰ εἶναι κατὰ τὴν νέον καὶ κατὰ ἐθνικὸν διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ δι' αὐτὸ κανεὶς δὲν πρέπει νὰ λείψῃ ἀπ' αὐτήν.

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

ΝΕΟΚΛΗΣ ΚΑΖΑΖΗΣ

Ὅταν προχθὲς κατηγόρηκα ἀπὸ τὴν τελευταίαν του περὶ Μακεδονίας, διάλεξιν ἕνα βραχὺ αἰσθημα ἀληθοῦς ἐκτιμήσεως κατέχευε τὴν ψυχὴν μου διὰ τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον ὅστις ἀνέλαβε τὸ ἐθνικὸν ἔργον τῆς ἀναζωοπυρήσεως τοῦ διὰ τὴν Μακεδονίαν ἐθνικοῦ αἰσθηματος. Καὶ φαίνεται ὅτι ὅλοι οἱ περυσθείντες εἰς τὴν διάλεξιν αὐτήν—καὶ ἦσαν ἀπειροὶ οἱ ἀκροαταί του—τὸ αὐτὸ μὲ ἐμὲ ἐδοκίμαζον αἰσθημα. Καὶ ἦτο μὴ ἀπὸ τὰς ἀπειρῶν φοιρῶν κατ' ἴην μὲ ἐμάχευεν ὁ διαπρεπὴς Πρύτανης τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου. Τὸν κατέστησαν ἕως δημοτικώτερον, ἐθνικώτερον, πλέον ἀγαπητὸν αἰ περὶ Μακεδονίας διάλεξις του. Ἀλλ' ἐν τούτοις καὶ πρὸ αὐτῶν ἦτο ὁ ἀληθὴς Ἐθνικὸς ἄνθρωπος, ὁ γαμάτος ζῶν καὶ σπρίγος, ὁ ἐπαξίως προῖσταμένος τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου.

Ὁ γκος ἐπιβάλλον ἔργων του πρόκειται ἀφενδῆς μάστις τῶν λεγομένων μου καὶ ἐθνικῆς ἐργασίας ἀδιάρκοπος καὶ σθεναρὰ ὀμιλεῖ καλλίτερα ἀπὸ κάθε κρίσιν, ἀπὸ κάθε δίκαιον ἐπαινόν. Ὅσοι τύμοι ἔργων του καὶ τόσαι μονογραφεὶ καὶ τόσοι λόγοι καὶ τόσα ἄρθρα του ἔχουσι ὅλα ἐγκαταπαρθῆ εἰς ὅλα τὰ ἐλληνικὰ περιοδικά.

Χαρακτῆρος δραστηρίου, αὐστηροῦ, ἀκλόπτου καὶ δικαίου πρότυπον, ὁ Νεοκλῆς Καζαζῆς πάντοτε ἐπρωτοστάτησεν εἰς κάθε εὐγενῆ ἰδέαν, εἰς κάθε ἐθνικὸν σκοπόν. Συγγραφεὺς ἐξοχός, ὀμιλητῆς

Ἐγὼ εἶχα ριφθῆ ἀποτόμως ὀπισθεν, κρατούσα τὴν καρδίαν μου, ἥτις ἐπαλλε μέχρι διαρρήξεως.

Πόσον ταχέως ἐγένειαν ὅλα αὐτά!...

Ἡμην βεβαία πλέον ὅτι ἐφευγε.

Ἡ δρομαία ἐκείνη καὶ τόσον πρωινή διέλευσις, δὲν ἦτο ἀπόδειξις τῆς ἀναχωρήσεως των:... τὸ κατηφές του μειδίωμα δὲν ἦτο ὡσαν διαμικτυρία κατὰ τῆς εἰμαρμένης καὶ ἐν χαίρει ἕως αἰώνιον εἰς τὸ εἰδύλλιον τῶν ὀλίγων αὐτῶν ἡμερῶν:....

Ὡ! Αἰμιλλία... διατι νὰ μὴ εἶσαι ἐδῶ....

Εἰσηλθον ἐλαφρῶς εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ θείου, καὶ ἐλαβον ὡς κλέπτρια τὸ μέγα στρατιωτικὸν τηλεσκοπίον του, ἐκλειδῶθην εἰς τὸ δωμάτιόν μου, καὶ τὸ διηύθυνα πρὸς τὸν λιμένα.

Ὁ καπνὸς τοῦ πλοίου ἤδη ἐφαίνετο πυκνότερος, καὶ μὴ μακρὰ σειρὰ λευκοενδεδυμένων ναυτῶν, οἵτινες ἐφαίνοντο μικροὶ ὡς γράμματα βιβλίου, ἔσουρον κατὰ μῆκος τοῦ καταστρώματος.

Ἐπερήμενα ἀκίνητος μίαν δύο ὥρας.

Βαθμηδὸν ἡ κίνησις ἐγένεινε μεγαλειτέρα, ἄλλοι ἐφαίνοντο τρέχοντες ἐμπρός, ἄλλοι ὀπίσω καὶ ἄλλοι σφύροντες σφουρίνα καὶ διευθετοῦντες λέμβους.

Ἀκουσίως προσηλώθην ἐπὶ ἐνός ἐξ αὐτῶν ὅστις κεκλιμένος ἐπὶ τῆς πρύμνης ἐφαίνετο ἀτενίζων τὸ λευκὸν πανόραμμα τῆς πόλεως.

Ποῖοςθὰ εἰμπορέσην μὲ πείσῃδι δὲν ἦτο ἐκεῖνος;

ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΑΝΑΓΡΑ

Ο ΑΡΡΑΒΩΝ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

Ἡ μὲ μοῦ εἶπες δι' ἕνα ξένον; δι' ἕνα ἄνθρωπον τὸν ὅποιον μόλις εἶδα δύο τρεῖς φορές;

Μάλιστα δι' αὐτὸν τὸν ξένον, δι' αὐτὸν τὸν ἀγνωστον, ὁ ὅποιος ἐν τούτοις μὲ συνεπάθησε χωρὶς νὰ μὲ γνωρίζῃ, ὁ ὅποιος ὀμίλησεν εἰς τὴν καρδίαν μου, καὶ μοῦ ἔδωκε τὴν συγκλίησιν αὐτήν, ἡ ὅποια μὲ ἔκαμε νὰ κλαύσω καὶ νὰ σοῦ γράψω ὅλον αὐτὸ τὸ τετράδιον.

Εἶναι πράγμα τὸ ὅποιον δὲν δύναμαι νὰ ἀρνηθῶ.

Αὐτὸν τὸν ὄρχον ἄνθρωπον θὰ ἰδύναμην νὰ τὸν ἀγαπήσω μέχρι τρέλλας καὶ οὔτε δυστυχία οὔτε πτωχεύει οὔτε ὀποιαδήποτε ἄλλα ἐμπόδια θὰ ἴσχυον νὰ μὲ ἀποσπάσουν ἀπ' αὐτοῦ.

Ἐπέρασα πολὺ κακὴν νύκτα, καὶ μόλις ἐξημέρωσε—ἤθιργίτα ἔμεινε ἐκπληκτός νὰ μὲ ἴδῃ ἐνδεδυμένον καὶ μὲ ἐρυθροὺς ὄφθαλμούς—ἤνοιξα τὸ παράθυρον καὶ παρῆλθον τὸν λιμένα.

Δι' ἐνός βλέμματος ἀνεκάλυψα τὴν λευκὴν σημαίαν μὲ τὰς κυανῆς γραμμάς.

ἦτο ἐν πλοῖον κομψώτατον καὶ καθαρώτατον. Οἱ ὀρεῖχθοκοὶ καὶ τὰ τηλεδόλα του ἐστίλθον εἰς τὸν ἥλιον.

Ἐν τὸ τοῖς παραδόξως ἐφαίνετο ἡσυχον, οὐδεμίαν κίνησις ἐφαίνετο ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, καὶ μόνον ἐκ τῆς κεννυδῆς ἐξήρχετο ἀραιὸς λεπτός καπνός.

Ἡθέλησα νὰ πιστεύσω καὶ ὀπισθοῦν ἀνεκουφίσθην.

Ἰσως ἐσκεπτόμην αἰ πληρορημία τῆς ἐρημερίας νὰ μὴ ἦσαν ἀκριβεῖς, πᾶσα καὶ πᾶσα λάθη δημοσιεύουν καθημέραν... ὅτε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν κροταλισμὸς ἀμάξης διήγειρε τὴν προσοχὴν μου.

Ἀκουσίως τὸ βλέμμα μου ἔπεσεν ἐπ' αὐτῆς....

ἦτο ἐκεῖνος. Εἰς τὸ βῆθος τῆς διέκρουσε τὴν ὄρχαν κεφαλὴν τοῦ φίλου μου, ὁ ὅποιος μίαν τελευταίαν φορὰν παρήρχετο ν' ἀποχαιρετίσῃ τὴν οἰκίαν μας.

Βεβαίως διὰ τί ἄλλο, ἵφου κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν θὰ μὲ ὑπέθετε ἀκόμη κοιμωμένον;

Δὲν ἦτο τυρωπώτατον ἐκ μέρους του αὐτοῦ;

Ἐκυψε διὰ μίαν πρὸς τὰ ἐμπρός καὶ μοῦ ἐμειδίασε ἐν γλυκῷ καὶ κατηφῆς μειδίωμα, εἶτα ἀνήγειρε ἐλαφρῶς ὡς ἀποχαιρετισμὸν τὸ λευκὸν πικτικὸν του καὶ τὸ ὄχημά παρήλθεν ὡς ἀστραπῆ...